

লৌকিক, অলৌকিক সম্বন্ধৰ ত্যাগ

আজি বাপদাদাই নিজৰ ‘মহাদানী’ আৰু ‘বৰদানী’ বিশেষ আত্মা সকলক চাই আছেইক! মহাদানী আৰু বৰদানী হোৱাৰ আধাৰ হ’ল মহাত্যাগী। মহাত্যাগী নোহোৱাকৈ মহাদানী, বৰদানী হ’ব নোৱাৰি। ‘মহাদানী’ অৰ্থাৎ প্ৰাপ্ত সম্পত্তিক নিস্বার্থভাবে সকলো আত্মাকে বিলাই দিওঁতা – নিঃস্বার্থ আত্মা। নিজৰ স্বার্থৰ উৰ্দ্ধত থকা আত্মাহে মহাদানী হ’ব পাৰে। আনহাতে ‘বৰদানী’ সকল সদায় গুণ, শক্তি আৰু জ্ঞানৰ সম্পত্তিৰে সম্পন্ন আত্মা, সদায় সকলো আত্মাৰ প্ৰতি শ্ৰেষ্ঠ আৰু শুভ ভাৱনা তথা সকলোৰে কল্যাণ হওঁক এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ কামনা ৰখা সদায় আত্মিক দয়ালু অন্তৰৰ, মহৎ অন্তৰৰ -এনেকুৱা আত্মাহে বৰদানী হ’ব পাৰে। ইয়াৰ বাবে মহাত্যাগী হোৱাটো আৱশ্যক। ত্যাগৰ পৰিভাষাও শুনাইছোঁ যে প্ৰথম ত্যাগ হৈছে – নিজৰ দেহৰ স্মৃতিৰ ত্যাগ। দ্বিতীয়তে দেহৰ সম্বন্ধৰ ত্যাগ। দেহৰ সম্বন্ধৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰথমতে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ সম্বন্ধৰ কথা শুনাইছোঁ – কিয়নো ২৪ ঘণ্টাৰ সম্বন্ধ এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ লগত আছে। ইন্দ্ৰিয়জীৱ হোৱা, অধিকাৰী আত্মা হোৱা এয়া দ্বিতীয়টো খোজ। ইয়াৰ স্পষ্টীকৰণো শুনিলা। এতিয়া তৃতীয় কথাটো হ’ল দেহৰ সৈতে ব্যক্তি সকলৰ সম্বন্ধ। ইয়াত লৌকিক তথা অলৌকিক সম্বন্ধ আহি যায়। এই দুই সম্বন্ধত মহাত্যাগী অৰ্থাৎ নষ্টমোহা। নষ্টমোহাৰ লক্ষণ হ’ল – দুয়োটি সম্বন্ধতে কাৰো প্ৰতি ঘৃণা নাথাকিব আৰু কাৰো প্ৰতি মোহ বা আকৰ্ষণো নাথাকিব। যদি কাৰোবাৰ প্ৰতি ঘৃণাৰ ভাৱ আছে তেন্তে সেই আত্মাৰ অৱগুণ বা সেই আত্মাই কৰা তোমাৰ মনপচন্দ নোহোৱা কৰ্মই বাৰে বাৰে তোমাৰ বুদ্ধি বিচলিত কৰিব, নিবিচাৰিলেও সংকল্পত, বাণীত, সপোনতো তেওঁৰ বিষয়ে উল্টা চিন্তা স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে চলিব। স্মৰণ বাবাক কৰিবা আৰু সন্মুখত আহিব সেই আত্মা। যিদৰে যাৰ প্ৰতি অন্তৰৰ পৰা আসক্তি থাকে তেনে আত্মাই নিবিচাৰিলেও নিজৰ ফালে আকৰ্ষণ কৰিয়ে লয়। তেনে আত্মাই গুণ বা স্নেহৰ ৰূপত আকৰ্ষিত কৰে আৰু ঘৃণিত আত্মাই স্বার্থ পূৰণ নোহোৱাৰ কাৰণে স্বার্থ-বুদ্ধিক বিচলিত কৰে। যেতিয়ালৈকে স্বার্থ পূৰণ নহয় তেতিয়ালৈকে এই আত্মাৰ প্ৰতি বিৰোধ সংকল্প বা কৰ্মৰ হিচাপ সমাপ্ত নহয়।

ঘৃণাৰ বীজ হ’ল স্বার্থৰ মার্জিত ৰূপ – “হোৱা উচিত বা কৰা উচিত”। তেওঁ এইটো কৰা উচিত, এইটো কৰা অনুচিত, এইটো হোৱা উচিত। গতিকে “কৰা/হোৱা উচিত” এইটো ইচ্ছাই সেই আত্মাৰ লগত ব্যৰ্থ সম্বন্ধ গঢ়ি তোলে। ঘৃণিত আত্মাৰ প্ৰতি সদায় ব্যৰ্থ চিন্তা চলা বাবে “পৰদৰ্শন চক্ৰধাৰী” হৈ পৰে। কিন্তু এই ব্যৰ্থ সম্বন্ধইয়ো নষ্টমোহা হ’বলৈ নিদিয়। চেনেহ থকাৰ কাৰণে নহয় কিন্তু বাধ্যবাধকতাৰ কাৰণে আসক্তি থাকিব। তাৰ পিছত কি কয় ? মইতো অতিষ্ঠ হৈ গৈছো। গতিকে যিয়ে অতিষ্ঠ কৰে তেওঁৰ প্ৰতি বুদ্ধিটো যাবই নহয় জানো ? সময়ো যাব, বুদ্ধিও যাব আৰু শক্তিও যাব। গতিকে এটা হৈছে এনেকুৱা সম্বন্ধ। দ্বিতীয়টো হৈছে – বিনাশী স্নেহ আৰু প্ৰাপ্তিৰ আধাৰত ক্ষন্তেকৰ কাৰণে সহায়ক হোৱা কাৰণে আকৰ্ষণ বা আসক্তি। এইটোৱেও লৌকিক, অলৌকিক দুয়োটি সম্বন্ধতে বুদ্ধিক নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে। যেনেকৈ লৌকিকত দেহৰ সম্বন্ধীয় সকলৰ দ্বাৰা স্নেহ পোৱা যায়, সহায় পোৱা যায়, প্ৰাপ্তি হয় আৰু সেয়ে সেই ফালে বিশেষ মোহ উৎপন্ন হয়। সেই মোহ নোহোৱা কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা, লক্ষ্য ৰাখা যাতে কৰো প্ৰতি বুদ্ধি নাযায়। লৌকিক ত্যাগ কৰাৰ পিছত অলৌকিক সম্বন্ধতো এই সকলো কথাই বুদ্ধিক আকৰ্ষিত কৰে অৰ্থাৎ বুদ্ধিক নিজৰ আজ্ঞাবহ কৰি লয়। এয়াও দেহধাৰীৰে সম্বন্ধ। যেতিয়া জীৱনত কোনো সমস্যা আহিব, অন্তৰত দোধোৰ-মোধোৰ ভাব আহিব তেতিয়া নিবিচৰা সত্ত্বো ক্ষন্তেকৰ সহায় কৰোতা, ক্ষন্তেকৰ প্ৰাপ্তি কৰাওতা, আসক্তি থকা আত্মাকে মনত পৰিব। বাবা মনলৈ নাহিব। আকৌ এনে আসক্ত আত্মাই নিজক ৰক্ষা কৰিবলৈ বা নিজক শুদ্ধ বুলি প্ৰমাণ কৰিবলৈ ভাৱে আৰু কয় যে বাবাতো নিৰাকাৰী আৰু আকাৰী নহয় জানো! সাক্ষাৰ কোনোবাতো নিশ্চয় লাগে। কিন্তু এইটো পাহৰি যায় যে এজন বাবাৰ লগত সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ সম্বন্ধ, সৰ্বসম্বন্ধৰ অনুভৱ আৰু সদায় সহায়ৰ দাতা বুলি অটল বিশ্বাস যিহেতু আছে, তেন্তে বাপদাদা নিৰাকাৰী আকাৰী

হলেও স্নেহৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছে। সাক্ষাৰ ৰূপৰ অনুভৱ কৰোৱায়। অনুভৱ নোহোৱাৰ কাৰণ কি বাৰু ? জ্ঞানৰ দ্বাৰা এইটো বুজিছা যে সৰ্বসম্বন্ধ এজন বাবাৰ লগত ৰাখিব লাগে কিন্তু জীৱনত সৰ্বসম্বন্ধক অনা নাই সেয়ে সাক্ষাৎ সৰ্বসম্বন্ধৰ অনুভূতি কৰিব নোৱাৰে। যেতিয়া ভক্তি মার্গত ভক্ত মালাৰ শিৰোমণি মীৰাৰো সাক্ষাৎকাৰ নহয়, কিন্তু সাক্ষাৎ অনুভৱ হৈছিল তেন্তে কি জ্ঞান সাগৰৰ প্ৰত্যক্ষ জ্ঞান স্বৰূপ সন্তান সকলৰ সাক্ষাৰ ৰূপত সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ আধাৰমূৰ্ত, সদায় সহায়ৰ দাতা বাবাৰ অনুভৱ হ'ব নোৱাৰে ! তেন্তে সৰ্ব শক্তিমানক এৰি 'যথাশক্তি' আত্মা সকলক কিয় আধাৰ কৰি লোৱা ! কৰ্মৰ এনে গূঢ় হিচাপো বুদ্ধিত ৰাখিব। কৰ্মৰ হিচাপ কিমান গূঢ় – ইয়াক জানা নহয় ! কোনো আত্মাৰ পৰা ক্ষন্তেকৰ বাবে লোৱা সহায় বা প্ৰাপ্তিক আধাৰ হিচাবে ল'লে, বুদ্ধিৰ অধীনতা সেই আত্মাৰ ফালে হোৱা বাবে কৰ্মাৰ্থীত হোৱাৰ সলনি কৰ্মৰ বন্ধনত বান্ধ খাই যোৱা। এজনে দিলে আনজনে ল'লে – গতিকে আত্মাৰ লগত আত্মাৰ লেনদেন হৈ গ'ল। গতিকে লেনদেনৰ হিচাপৰ সৃষ্টি হ'ল নে সমাপ্ত হ'ল? সেই সময়ত এনেকুৱা লাগিব যে আমি আগবাঢ়িছো কিন্তু সেই আগবঢ়া, আগবঢ়া নহয় বৰং কৰ্ম বন্ধনৰ হিচাপৰ বহী জমা হৈ কৰিলো। ফলাফল কি হ'ব ! কৰ্ম-বন্ধনত বান্ধ খাই থকা আত্মাই বাবাৰ লগত সম্বন্ধৰ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰিব। কৰ্মবন্ধনৰ বোজা থকা আত্মাই স্মৃতিৰ যাত্ৰাত (যোগত) সম্পূৰ্ণ স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰিব, তেনে আত্মা যোগৰ বিষয়টিত সদায় দুৰ্বল হ'ব। জ্ঞান শুনা আৰু শুনোৱাত চতুৰ হ'ব, নিপুণ হ'ব কিন্তু সাৰ স্বৰূপ নহ'ব। সেৱাধাৰী হ'ব কিন্তু বিঘ্ন-বিনাশক নহ'ব। সেৱাৰ বৃদ্ধি কৰি ল'ব কিন্তু বিধিপূৰ্বক বৃদ্ধি নহ'ব সেয়ে এনে আত্মাসকল কৰ্ম বন্ধনৰ বোজাৰ কাৰণে বজা হ'ব পাৰিব কিন্তু তীব্ৰ গতিত চলিব নোৱাৰিব অৰ্থাৎ উৰন্ত কলাৰ গতিৰ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰিব। গতিকে এইটোও দুই প্ৰকাৰৰ দেহৰ সম্বন্ধ যিয়ে মহাত্যাগী হ'বলৈ নিদিয়ে। গতিকে প্ৰথমতে এই দেহৰ সম্বন্ধ পৰীক্ষা কৰা কোনো আত্মাৰ লগত ঘৃণাৰ সম্বন্ধৰ ৰূপতে হওঁক বা প্ৰাপ্তিৰ বা সহায়ৰ সম্বন্ধৰ ৰূপতে হওঁক মোহটো বৈ যোৱা নাই অৰ্থাৎ বুদ্ধিৰ অধীনতাতো নাই। বাৰে বাৰে বুদ্ধি যোৱা বা নতশিৰ হোৱাটোৱে প্ৰমাণ কৰে যে বোজা আছে। বোজা থকা বস্তু হাউলি যায়। গতিকে এয়াও কৰ্মৰ বোজা হৈ যায়। সেয়ে বুদ্ধিয়ে নিবিচাৰিলেও সেই ফালে নতশিৰ হয়। বুজিলা – এতিয়াটো এটাহে দেহৰ সম্বন্ধৰ বিষয়ে শুনালো।

সেয়েহে নিজকে নিজে সোধা – দেহৰ সম্বন্ধ ত্যাগ কৰিলানে ? নে লৌকিক ত্যাগ কৰি অলৌকিকত সম্বন্ধ গঢ়ি ল'লা ? কৰ্মাৰ্থীত হ'ব লগীয়া আত্মাসকল, এই কৰ্ম বন্ধনো ত্যাগ কৰা। গতিকে ব্ৰাহ্মণৰ কাৰণে এই সম্বন্ধৰ ত্যাগেই হৈছে প্ৰকৃত ত্যাগ। গতিকে বুজিলা ত্যাগৰ পৰিভাষা কি ? আৰু পিছত শুনাম। এয়া ত্যাগৰ সাপ্তাহিক পাঠ্যক্ৰম চলি আছে। আজিৰ পাঠ দৃঢ় হ'লনে ? ব্ৰাহ্মণৰ বিশেষতাই হ'ল মহাত্যাগী। ত্যাগৰ অবিহনে ভাগ্য পাব নোৱাৰি। এনেকৈতো নাভাবা যে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হৈ গ'লো গতিকে ত্যাগ হৈ গ'ল? ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীৰ কাৰণে ত্যাগৰ পৰিভাষা অতি গূঢ় হৈ যায়। বুজিলা। অচ্ছ।

এনেকুৱা সদায় নিঃস্বার্থী, সকলোৰে কল্যাণকাৰী, সৰ্বপ্ৰাপ্তিক সেৱাত লগাই জমা কৰোতা, সদায় দাতাৰ সন্তান দিওঁতা, লোৱাৰ ক্ষন্তেকীয়া প্ৰাপ্তিৰ কামনা নথকা, সদায় সকলোৰে প্ৰতি শুভ-ভাৱনা, কল্যাণৰ কামনা ৰাখোতা মহাদানী, বৰদানী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা সকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

শিক্ষকৰ লগত

সেৱাধাৰী আত্মাসকলৰ সদায় এটাই লক্ষ্য থাকে যে বাবাৰ সমান হ'ব লাগে। কিয়নো বাবাৰ সমান আসনত স্থিত হৈ আছা। যিদৰে বাবাই শিক্ষক হৈ শিক্ষা দিয়াৰ নিমিত্ত হয় তেনেকৈ সেৱাধাৰী আত্মাসকল বাবাৰ সমান কৰ্তব্যত স্থিত হোৱা। গতিকে যেনেকুৱা বাবাৰ গুণ তেনেকৈ নিমিত্ত হোৱা সেৱাধাৰী সকলৰো গুণ। গতিকে সদায় প্ৰথমতে এইটো পৰীক্ষা কৰা যে যি কথা কোৱা সেয়া বাবাৰ সমান হয় ! যি সংকল্প কৰা সেয়া বাবাৰ সমান হয় ! যদি নহয় তেন্তে পৰীক্ষা

কৰি পৰিৱৰ্তন কৰি লোৱা। কৰ্মত নাযাবা। এনেকৈ পৰীক্ষা কৰি প্ৰষ্টিকেলত আনিলে কি হ'ব ? যেনেকৈ বাবা সদায় সেৱাধাৰী হোৱা সত্ত্বেও সকলোৰে মৰমৰ আৰু সকলোৰে প্ৰতি অনাসক্ত, এনেকৈ সেৱা কৰিলে সকলোৰে আত্মিক মৰমো থাকিব আৰু তাৰ লগতে সকলোৰে পৰা অনাসক্ত হৈয়ো থাকিব। বাবাৰ মুখ্য বিশেষত্বই হ'ল – যিমানেই মৰমৰ সিমানেই অনাসক্ত। এনেকৈ বাবাৰ সমান সেৱাত মৰমৰ আৰু বুদ্ধিযোগত সদায় এজন বাবাৰ মৰমৰ আৰু সকলোৰে প্ৰতি অনাসক্ত। ইয়াকে কোৱা হয় বাবাৰ সমান সেৱাধাৰী। গতিকে শিক্ষক হোৱা অৰ্থাৎ বাবাৰ বিশেষ এই বিশেষতাক অনুসৰণ কৰা। সেৱাত সকলোৱে ভাল পৰিশ্ৰম কৰা কিন্তু ক'ত অনাসক্ত হ'ব লাগে আৰু ক'ত মৰমৰ হ'ব লাগে – ইয়াৰ ওপৰত বিশেষ মনযোগ দিয়া। যদি মৰমেৰে সেৱা নকৰা সেয়াও ঠিক নহয় আৰু মৰমত বান্ধ খাই সেৱা কৰা সেইটোও ঠিক নহয়। গতিকে মৰমেৰে সেৱা কৰিব লাগে কিন্তু অনাসক্ত স্থিতিত স্থিত হৈ কৰিব লাগে তেতিয়া সেৱাত সফলতা পোৱা যায়। যদি পৰিশ্ৰম অনুসৰি সফলতা কমকৈ হয় তেন্তে নিশ্চয় মৰম আৰু অনাসক্ত হোৱাৰ মাজত ভাৰসাম্যতাৰ অভাৱ আছে সেয়ে সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ বাবাৰ মৰমৰ আৰু অনাসক্ত। এইটোৱেই সকলোতকৈ ভাল স্থিতি। ইয়াকে পদুম ফুলৰ সমান জীৱন বুলি কয়- সেয়েহে শক্তিক পদুম ফুলৰ আসনো দিয়ে ! পদুম ফুলত বিৰাজমান দেখুওৱায় কিয়নো পদুম ফুলৰ দৰে অনাসক্ত আৰু মৰমৰ। গতিকে সকলো সেৱাধাৰী পদুম ফুলৰ আসনত বিৰাজমান হয়নে ? আসন অৰ্থাৎ স্থিতি। স্থিতিকে আসনৰ ৰূপ দিয়া হৈছে। বাকী পদুম ফুলৰ ওপৰত কোনোৱে বহি থকাটো নাই নহয় ? গতিকে সদায় পদুম ফুলৰ আসনত বহা। কেতিয়াও পদুম যাতে বোকাতে গুছি নাযায় তাৰ ওপৰত সদায় ধ্যান ৰাখিবা। অচ্ছা!

কুমাৰ সকলৰ লগত

(১) কুমাৰ জীৱনত বাবাৰ হৈ যোৱা – কিমান ভাগ্যৰ লক্ষণ। এনেকুৱা অনুভৱ কৰানে যে আমি কিমান বন্ধনত যোৱাৰ পৰা বাচি গলো ? কুমাৰ জীৱন অৰ্থাৎ অনেক বন্ধনৰ পৰা মুক্ত জীৱন। কোনো প্ৰকাৰৰে বন্ধন নাই। দেহ ভাৱৰো বন্ধন নহওঁক। এই দেহ ভাৱৰ পৰাই সকলো বন্ধন আহি যায়। গতিকে সদায় নিজকে আত্মা ভাই-ভাই – এনেকৈ ভাবি চলানে। এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা কুমাৰ জীৱন সদায় নিৰ্বিঘ্ন হৈ আগবাঢ়ি যাব পাৰে। সংকল্প বা সপোনতো কোনো দুৰ্বলতা থাকিব নালাগে ইয়াকে কোৱা হয় বিঘ্ন-বিনাশক। চলন-ফুৰনত মাথোন এইটো স্বাভাৱিক স্মৃতিত থাকা যে আমি আত্মা। চোৱাও আত্মাক, শুনাও আত্মা হৈ। এইটো পাঠ কেতিয়াও নাপাহৰিবা। কুমাৰ সেৱাত বহুত আগবাঢ়ি যায় কিন্তু সেৱা কৰি যদি স্ব-সেৱা পাহৰি যোৱা তেতিয়া বিঘ্ন আহি যায়। কুমাৰ অৰ্থাৎ কঠোৰ পৰিশ্ৰমীতো হোৱাই কিন্তু নিৰ্বিঘ্ন হ'ব লাগে। স্ব-সেৱা আৰু বিশ্ব সেৱা দুয়োটাৰে ভাৰসাম্য থাকিব লাগে। সেৱাত ইমান ব্যস্ত হৈ নাযাবা যে স্ব-সেৱাত এলেছৱা হৈ যোৱা কিয়নো কুমাৰে নিজক যিমান আগবঢ়াই নিব বিচাৰে নিব পাৰে। কুমাৰ সকলৰ শাৰীৰিক শক্তিও আছে আৰু তাৰ লগতে দৃঢ় সংকল্পৰ শক্তিও আছে সেইকাৰণে যি বিচাৰে কৰিব পাৰে এই দুই শক্তিৰ দ্বাৰা আগবাঢ়িব পাৰে। কিন্তু ভাৰসাম্যতাৰ কলাই উৰন্ত কলাত লৈ যাব। স্ব-সেৱা আৰু বিশ্ব সেৱাৰ দুয়োটাৰ ভাৰসাম্যতা থাকিলে নিৰ্বিঘ্ন বৃদ্ধি হৈ থাকিব।

(২) কুমাৰসকলে সদায় নিজক বাবাৰ সংগী বুলি ভাবানে ? বাবা আৰু মই সদায় লগতে আছো, এনেকুৱা চিৰসংগী হৈছানে ? এনেয়ো জীৱনত কাৰোবাক নহয় কাৰোবাক সংগী কৰি লোৱা হয়। গতিকে তোমালোকৰ জীৱনৰ সংগী কোন ? (বাবা) এনেকুৱা সঁচা সংগী কেতিয়াও পোৱা নাযায়। যিমানেই মৰমৰ সংগী নহওঁক দেহধাৰী সংগীয়ে কেতিয়াও সদায় সংগ দিব নোৱাৰে আৰু এই আত্মিক সঁচা সংগীয়ে সদায় সংগ দি থাকিব। গতিকে কুমাৰসকল অকলশৰীয়া নে কস্মাইণ্ড ? (কস্মাইণ্ড) পিছত আকৌ কাৰোবাক সংগী কৰি লোৱাৰ সংকল্পতো নাহে ? কেতিয়াবা কোনো কঠিনতা আহিলে, বেমাৰ হ'লে, ভোজন বনোৱাত কঠিন লাগিলে সংগী বনোৱাৰ সংকল্প আহিব নে নাহে ? কেতিয়াবা এনেকুৱা সংকল্প আহিলে ইয়াক ব্যৰ্থ সংকল্প বুলি বুজি চিৰকালৰ বাবে চেকেণ্ডত সমাপ্ত কৰি দিবা

কিয়নো যাক আজি সংগী বুলি সংগী কৰিবা, কালিলৈ তেওঁৰ কি ভৰসা ! গতিকে বিনাশী সংগী কৰাৰ লাভেই বা কি ! সদায় কম্বাইও বুলি ভাবিলে বাকী সংকল্প সমাপ্ত হৈ যাব কিয়নো সৰ্বশক্তিমান সংগী হয়। যেনেকৈ সূৰ্য্যৰ আগত অন্ধকাৰ থাকিব নোৱাৰে সেইদৰে সৰ্বশক্তিমানৰ আগত মায়া তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। গতিকে সকলো মায়াজীৱ হৈ যাব। অচ্ছা – ওম শান্তি।

বৰদান

“নিজৰ ক্ষমা স্বৰূপৰ দ্বাৰা শিক্ষা দিওঁতা মাষ্টৰ ক্ষমাৰ সাগৰ হোৱা”

যদি কোনো আত্মাই তোমাৰ স্থিতি লৰচৰ কৰাৰ চেষ্টা কৰে, অকল্যাণৰ বৃত্তি ৰাখে, তেওঁকো তুমি তোমাৰ কল্যাণৰ বৃত্তিৰে পৰিৱৰ্তন কৰা বা ক্ষমা কৰি দিয়া। পৰিৱৰ্তন কৰিব যদি নোৱাৰা তেন্তে মাষ্টৰ ক্ষমাৰ সাগৰ হৈ ক্ষমা কৰি দিয়া। তোমাৰ ক্ষমা সেই আত্মাৰ কাৰণে শিক্ষা হৈ যাব। আজি কালি শিক্ষা দিলে কোনোৱে বুজে, কোনেও নুবুজে।

কিন্তু ক্ষমা কৰা অৰ্থাৎ শুভ ভাবনাৰ আৰ্শ্ববাদ দিয়া, সহযোগ দিয়া।

জ্ঞ'গান

“নিজৰ আৰু সকলোৰে প্ৰিয় সেইজনেই হয় যি সদায় আনন্দত থাকে”